

EL LECTOR DE CONFIANÇA

Al principi jo era jove, guapa i escrivia bé. Tu m'ho deies sempre; *ets guapa i escrius bé*. Ho deies a la mateixa frase, com si les dues virtuts combinades augmentessin exponencialment la imatge ideal que t'havies fet de mi. Defensaves que el meu estil era sensual i jo em sentia sensual només d'escoltar-t'ho a dir. Els meus relats et despertaven el desig sota la roba i les ganes d'abraonar-te sobre meu. T'excitava qualsevol detall d'un text; des de la descripció d'unes cames de seda fins als botons de nacra d'una camisa oberta. Parlàvem de literatura, llargues hores, en els racons més foscos d'alguns bars de Calella i repeties, fins a la sacietat, Sara, escrius molt bé. Després, emocionats per la simbiosi de les nostres ànimes (els teus afalacs abraçaven el meu ego) acabàvem fent l'amor a la platja, amagant la nostra complicitat al món darrere les roques fosques d'alguna cala solitària. Sabia el món, de nosaltres, que érem el centre. I jo seguia essent guapa i jove i una escriptora en potència genial. Passejàvem pels carrers blancs del poble aliens als turistes i al soroll de fons que brollava d'aquells mesos d'estiu tan blaus. De vegades ens aturàvem enmig del passeig i ens abraçàvem. El vol d'una gavina, els llavis calents, el sol espurnejant damunt l'aigua del mar. Estàvem enamorats d'estar enamorats l'un de l'altre. Construïem, a un ritme huracanat, un món íntim i personal que de tan intens feia rodar el cap. Però l'estiu se'ns fonia entre els dits i tu havies de marxar. Desitjaves que ho deixés tot per tu. *Hauries de tenir fe en nosaltres*, em deies. Però jo vacil·lava; Sostener-nos sense caure em semblava complicat. Havíem volat massa amunt i vaig tenir por. Eres els capvespres a la platja del Canadell llegint poesia, el gust amarg de cervesa als llavis, el cos insaciable que em buscava delerós damunt la sorra. Però per sobre de tot eres el meulector de confiança. I aquest fet últim, era

l'únic que m'importava. La resta? El decorat que t'encabia dins la meua vida d'escriptora en potència genial. A l'hora de la veritat, no vaig apostar per tu. El que havíem viscut era tan sols una fantasia que m'engrescava a explicar i entendre el món a través de les paraules. Sé que no m'ho has perdonat encara.

Han passat els anys i t'he retingut dins i fora de la meua vida fent ús de tota l'artilleria emocional al meu abast. No ha deixat d'interessar-me mai la teua opinió sobre el que escric. Ja no soc jove (tu tampoc no ho ets; no és culpa nostra), però voldria pensar que encara m'estimes i que no deixaràs de fer-ho mai. He volgut aprofitar-me'n, al llarg dels anys, perquè ets el meu primer lector de confiança. Però les coses han canviat i ara penses que ja no escric bé. Insinues que sóc mediocre i per fer-ho fas servir camins tan dolorosos com el silenci o la indiferència. No t'entusiasmen els meus contes ni els devores com quan érem joves (tot just fa quatre dies, d'allò). Et recordo dient-me, *ets bona, Sara*, amb els ulls brillants. *Escrius molt bé, repeties, arribaràs lluny*. Jo em perdia en la teua mirada, ho deus recordar bé. M'excitava la teua veu de vellut quan llegies, en veu alta, les meues històries, moltes vegades, inspirades en tu.

Ara opines que ja no tinc talent (com si el talent fos un feix de bitllets que dus a la butxaca i vas perdent pel camí). Estic a la ruïna creativa, em dius, i has tombat els relats que he compartit amb tu els últims anys. Dius que et semblen esgotats d'idees. Aquesta frase ressona dins meu i em fa venir mal de ventre; els meus textos, esgotats d'idees, són simples anècdotes sense contingut. De vegades escenes tristament representades sense cap ni peus. I et crec a cegues, saps?, com abans, com quan érem joves i la teua admiració m'abraçava. Ara ja no abraces ni els records d'un temps ple d'esperances que ens cremava. Res no ha prosperat. Visc enclavada en un passat que em desconnecta de mi mateixa i aquest és el motiu que

em porta a escriure textos tan esgotats com nosaltres.

Torno i retorno als mateixos llocs que vam compartir quan érem joves, i pels mateixos llocs busco paraules noves que no trobo. Entro en pànic i els mots, fugissers, desapareixen. Quedo orfe d'adjectius, de metàfores, de profunditat. On són, les idees? En quin racó de mi he de burxar per fer lliscar saba nova? Potser tens raó, en tot el que dius i decaic esgotada, cada dia més, davant del full en blanc. Desconec si encara em trobes desitjable i m'he quedat sense virtuts per combinar. La falta d'encant sumat a la mediocritat literària disminueix exponencialment la imatge ideal que un dia et vas fer de mi. Ara comparteixo taula als racons més foscos dels bars de Calella amb algú altre. Li lleigeixo els meus relats i li desperten el desig sota la roba i les ganes d'abraonar-se sobre meu. Li parlo de tu, el meu lector més antic, i li deixo llegir els comentaris despiatats que t'inspiren els meus contes d'ara. Ell em mira, des de l'altra banda de la taula, i em diu incrèdul: *No li facis cas, Sara, ets guapa i escrius molt bé*. Ho diu a la mateixa frase, com si les dues virtuts combinades augmentessin exponencialment la imatge ideal que s'ha fet aquest nou lector de mi. Jo l'escolto atenta (els seus afalacs m'abracen l'ego) i penso que l'he de fer encabir, desesperadament, sigui com sigui, a la meva vida.